

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UN ESTUDIANT PER FORSA.

¡Pòbres pares! ¡Pòbre fuy!

I.

El diantre son ses dònnes per sèbre vida y miracles de sos amichs y coneguts y per treurerlos totes ses braguetes des llims de ses òlles.

Y, perque no me diguen si parl a la babatllana, escoltau aquesta conversa que madò Juan' Ayna Blè y madò Biatriu Bolet tenian s'altre vespre de vetlada assegudes en es portal; conversa que, perque resava des mèu amich En Gostí, la vatx pillá al vòl quant ja estava tapat de sordonayes, *verbo* ajagut dins es llit com un patriarca; perque, Déu no m'ho ténga en retrèt ni en vanagloria, m'agrada colgarmè amb ses gallines y axecarmè dematinet quant s'auba y es sòl fan bots y cabriòles.

Ydò deyan consemblants paraules:

—Escolta, Biatriu; ¿que no has vist s'estudiant d'aquí baix?

—¿En Gostí des Rafal-Mòro?

—Es mateix. Ell are a mèstre Guergòri ó l'amo'n Guergòri, lo que s'estim mec, no hey deu havè qui li tap es cul amb sèt flassades.

—Fét contes.... Essè arrendadó d'un lloch com es es Rafal-Mòro, esperá tení capellá en casa, ca....

—¿Però éll que no era d'aquests caps buyts de s'altr' any? ¿que no la duya ferm des capellans?

—Perque li convenia llavònses; però ara ja son figues d'altre sostre. Llavò éll se feya ròba, y lo que li interessava era tení molt de fil y essè amich des texidó.

—Y deya que mos haviam de repartí ses possessions y que tots seriam iguals...

—Ydò ja hey anirás a dirli: l'amo'n Guergòri, jò y vos mos hem de repartí lo que teniu. Éll t'enviaria a malviatge, allà hont no hey plou.

—Si no'm feya tancá per lladre no sería rès.

—Sabs que vetx jò que tots aquells que mos predicavan consemblants còses eran uns *pelados*, uns bancarrotes que no tenían rès que pèrde y molt que goñá: y, ¡ja'u crech!

—Si creuhó, veyès es des Rafal-Mòro ¡quin poy mòrt de fam!

—Fà quatre dies qu'era un trist fusté d'arades, llavò tirá s'axa a un racó, se posá en tabach y *contrabando*, després amb missès y procuradós, se fé corredó, y.... no sé que fou; el Dimòni li fé llum, al punt tengué unes quantes corterades de terra, les fé viña, venguéren bons anys....

—Y que diguem, no es molt prim de consciència, xarra per coranta....

—Bota, rebota, ja dius veritat. Y dins quatre dies, está rich y plè. Llavò un amich seu de batlandina li arrambá a bones aygos ferm, es Rafal-Mòro; y 'vuy en dia, es des pagesos més forrats del terme.

—¿Y aquelles fiyes séues?

—¡Quines pertafans! ¿Y d'es fiys, que'n direm?

—Assemblan a la casta; ja no'n ténen altre de bona.

—Però, sia axí com sia, tots se guañan es pá; fan feyna com un patró pelut, son més interessats que son pare....

—¿Y sa mareta? aquella dòna deu essè al Cèl.

—¡Ja n'hi fé passá éll!

Y aquí seguiren embuyant fil sobre sa familia de l'amo'n Guergòri y los me posáren com un padás brut. Fins que tornaren xarrá d'En Gostí no vatx pará esment a lo que deyan.

—Y, parlant entre nòltros, (digué una,) ¿que li tròbes a s'estudiant des Rafal-Mòro? ¿Qu'heu será capellá?

—Amb una capellana. Sabs qu'heu es de llambriné; ¿que no l'has reparat qu'encara mira ses atlòtes de cóua d'uy? Ell no ha perdut es jochs del tot, no.

—¿Y que te'n admiraries que per Ciutat no estás envitricollat amb qualcuna?

—Jò no heu duria a estampá a Lluch. Fiaten de s'embadalit. Però éll per ventura encara no ha *desoblidat* na Marieta.

—¿Quina Marieta? ¿Sa de sa mestres sa Enfis?

—Per aquenses; sòls que m'hajes entèsa.

—¿Y quant s'en aná a Ciutat, que no féren estélles?

—¡Qu'havian de fé estélles, dòna! Sabs que te puch dí jò, qu'he reparat qu'es carté hey dú cartes sovint, sovint, a ca sa mestressa. ¿Y per qui han d'essè ses cartes en no essè per sa fiya? Sa mare no sab lletgí. ¿Y qui les hi ha d'envia? En Gostí y ningú més.

—¿En no essè que fos mèstre Pere Juan?

—¿Son pare de na Marieta? No veus que'l deuen havè mòrt per allà y ja no se'n cantan galls ni gallines.

—¿Que no era amb sa familia d'En Salem-Pelayre que se'n aná a *Montifideu*?

—Sí, ja fa passat de catorze anys. Conta que na Marieta duya vestit. Se'n aná allà diguent que'n havè trobat collocació les enviaria a demaná: y no ha enviat carta cap vegada ni'n saben trallat ni memòria.

—¡Mira que si sa mestressa no tengués aquexes mans!

—Y aquexes cases bones que per ella han fét més que no han pogut.

—Ydò, no héu deu essè son pare.

—¿Que no s'hauria sentit a dí? no, y a bon gat encomanau es formatge: veyès sa mestressa....

—Y tendrás rahó tú a poch, poch.

—Que me péga per dalt ses espatles.

—Però, ¿y ahont trèu cap En Gostí qu'al punt el veurem amb sa capa de Sant Pere.

—Tòca, ara li fan es mánech. Si jò sé perqu'estodia. Perque son pare s'hi posá amb ses dents estretes qu'un d'ells havia d'essè capellá: perque diu éll: «a casa de capellá, may hey manca un roagó de pá.»

—¡Que tal, Pascual! Ja volia dí jò. Si vòl capellá no es per tení un Sant en casa, un ministre del Seño, sinó per tenirné un que guañy molt y per llavò no havè de fé tantes parts quant l'homo se muyla. Bé; que Déu compòn qu'aquells qu'es fan capellans amb aquesta

entenció, no arriban à colomé, tots fan sa pròva des ruch.

—Ja téns rahó. ¡Per quantes cases hey podriam passá es ram! ¡Quants n'hem vists en témps nòstro!

—Y En Gostí serà un d'ells.

—Y si es cap ja los hi ha de tirá de petits, petits; y ja sabs tú quina la fé aquest d'edat de tretze anys.

—¿Quant fé ballá sa primera à na Marieta?

—Si fa; jò estava dalt es portal quant hey anaren à manarlasen.

—*Mit* que fonch una campanada aquella! Jò te'n sabré doná claricies. Conta que jò vatx veure quant En Gostí còm à mitx empagahit la va escometre demunt es portal es dissapte de Sant Jaume.

—Quant es ben vè que s'espina quant naix ja pica.

—Si, *re-gomes*. Y ningú los ho llevará; tant En Gostí còm na Marieta prést foren fets; éll que llavò ja s'afeytava, y ella, tan garrida, tan curreta, amb aquella cóua, aquelles colós tan sanes y sempre tan enlestida. En Gostí còm à per broma li ensatá d'anà à n'es ball y ella totduna heu admeté. Ell, s'atlòt, trobá es sarró à son pare; li saupá lo que li sobrava per fé son cap envant, se entregá à sa plassa, posá dita à sa primera que llavò l'encantavan y fonch es qui s'enfilá més amunt: totduna amb sos sòns y amb cañes verdes ja foren partits à maná sa revel-lera, que la me trobaren dalt es portal que se ventava. Tothom romangué amb sos cabeys drets quant véren sa féta; sa mare, còm ella es dona d'axò, fé un poch es desmenjat en talent, y ella na Marieta, més contenta qu'un pasco en mitx de tota aquella patulèa, se'n aná, y creumè, no tocava amb sos pèus en tèrra.

—¿Y ballá?

—Còm un trompitoxo. Y no te cregues qu'En Gostí llavò volgués romandre enrrera. Ell li fé un present de piñòl vermey; lliures de torrò, dotzenes de pomes, un mocadó de seda.....

—Però bé. ¿Y l'amo'n Guergòri no l'arrañoná, éll tan interessat y qu'En Gostí fés tant de roy?

—¡Per poch més li féren acabá ets alèns! ¿Y que no te recòrda que li pegava amb sa cadena des mul? D'aquí sentian ses sordonayes.

—Ell crech que va está un mes sense podersè valè d'èll mateix.

—Y aquest *renègo* encara no l'avorrí à na Marieta. Però son pare còm es tan traydó, li doná amples manegues, y l'homo se'n arribá à afertá de festetjaments; y comensaren à parlarli de prende carrera y que seria un señó, y que l'afavoriria en sa part, y, tant arribaren à fé sa grémola, que l'homo, sense sèbre que feya, digué que sí. Y al punt prengué cap à Ciutat.

Quant deyan aquestes paraules, jò vatx pensá que no havia tancat en fort

ses persianes des méu estudi que té sa finestra que breca à n'es carré, just devant ca madò Bolet; y amb so renòu que fé es vergat se'n teméren elles y me cridaren.

—¿Jòrdi, que encara redòles?

—No; jò estich ben dret, gracies à n'es cayre bò que ténch de no senti may mal de cap, que si no fòs per axò, amb tant còm heu esmolat sa garròva, amb tant còm heu esqueyat ja...

—Escolta; are caurás bé, ¿y En Gostí que fa bonda devés Ciutat?

—Ni heu sé, ni heu he mesté sèbre; jò no n'he de doná conta.

—Tira, Jòrdi, que tú heu sabs y no mos ho vòls dí.

—¿Sabeu que sé jò? qu'es hòra d'aná à jaure.

—Quant es ben vè que tots ets *estodians* vos anau ajuda.

—Ydò basta, (vatx dí jò); y torn pegá bot demunt es llit, acluch ets uys, y, fins l'ondemá dematí, no los vatx torná badá.

Y, atenent à sa paraula gastada de no volè destapá rès d'En Gostí à n'aquelles dues gallufes, à vòltros, lectors de L' IGNORANCIA, sòls vos diré lo que basti perque vejeu si es ó no es un *estudiant per fòrsa*.

(*Seguirá.*)

JÒRDI D'ES RECÓ.

ESTUFERA.

—Jò conech una persona
Qu'abans era presidari.

Feya feyna à sa Puntona
Y perqu'hey cobrá salari
D'escrivent, de secretari
Bravetja; y à n'ets amichs
Conta qu'es des més antichs
D'allá dins; y no es per bèrbe
Que los ho diu. Va de bò.

—¿Y en axò
Que li deys vos, l'amo'n Péra?

—¿Estufera!
Fum de ranxo, ò de caldera
De faves amb colifló.

—Un altre en conech que tira
Amb fòrsa es duros quant compra,
Còm si es taurell volgués rompre.
De lo barato s'admira;
Y may cap conta el retjira.
Per molt que puitx per amunt.
«Qu'es de pòch» contesta al punt;
Y òbri es calaix y vos mostra
Molt d'òr content y xalest.

—¿Y à n'aquest,
Que li trobau l'amo'n Péra?

—¿Estufera!
Si axí es pòrta, «Sa panera
Veurá buyda;» Y serà prést.

—Un en sé que dú mistèri,
Es negòcis li van tòrts,
Y cada any en vení els Mòrts,
Per amagá sa misèri,

Fa cremá à n'es Cementèri
Dotze atxes de quatre blèns
Urnes d'esperits y encèns
Devòra un munt de coronas,
Per mostrá que té bòn cò.

—¿Y en axò
Quin nòm li dau; l'amo'n Péra?

—¿Estufera!
O vanaglòria fòssera
Amb perfums de dormissò.

Y un altre, qu'à tothòm conta
Qu'es molt poderós y rich,
Té per injuria y afronta
Tení un pòbre per amich.
Y ahontsevuya que s'afich
Se presenta plè de guants,
Guya y anells de diamants,
Cadena d'òr, bòn rellòtge.....
Si vesseu lo bé que vést.

—¿Y à n'aquest
Que li trobau l'amo'n Péra?

—¿Estufera!
Per llevarley, es derrera
Li espolsaria amb un rést.

Un altre passa agonies;
Y per no tení cap sòu
S'afuxa dies y dies
D'una escudella de bròn
De pollastre, ò de llanties.
Tot, per no aná à l'hospital,
De cad'hòra vá mes mal,
Debades ley diu es metge
Fins qu'arriba que se mò.

—¿Y en axò
Que li direu l'amo'n Péra?

—¿Estufera!
Que tendrá per lloriguera
Dins Son Tritlo un clòt ben bò.

Sé un jove que no sé còm
Ha pujat à galliné,
Lo cèrt es que tèrres té
Y cotxo y tant per tothòm.
Jò dich mal... En part heu sé;
Més, Déu guard. No'u diré may.
S'es fèt rich... d'es séu trabay,
Fént es cap viu y à n'el pròxim
Esplotant d'un mòdo honest.

—¿Y à n'aquest
Que li trobau l'amo'n Péra?

—¿Estufera!
Per tèrres y éll no s'espera
Tenirné manco qu'un tést.

Sé una dama qu'es passetja
Amb bòns vestits de vellut
Y amb un señó japerut
Que perque es nòble el festetja;
Y per Ciutat se motetja
Que rès compra may qu'heu pach
Dú vint pams de mirinach
Y puf y fòch y bandera
Li diuen Dona Eliand.

—¿Y en axò
Que li deys vos l'amo'n Péra?

—¿Estufera!
Ell es ase, ella somera;
No'n pòt sortí rès de bò.

Un fíy séu dú hòna capa
Y ses botes ben lluhentes,
Y p'es Born à les cinchcentes
Va més estirat qu'un mapa;

Y se tapa y se destapa
Per fé veure es séu vestit,
Y à dins ca-séua escondit
Quant ha tocat es mitx dia
A un trònxo de còl envést...
—¿Y à n'aquest
Que li trobau l'amo'n Péra?
—¿Estufera!
Si'l me duyan devés s'era
Li faria pèrdre es quést.

Un en coneix que compòrta
Amb tota sabiduría
Que li digan señoría;
Y à Ciutat y à fòra pòrta
Li fassan gran cortesia
Y estigan sense barret,
Passa sòl ò fassa fret.
Agontant sa tramuntana,
Persones véyes còm jò.
—¿Y en axò
Que li deys vos l'amo'n Péra?
—¿Estufera!
Vanidat en sabonera,
Señorío de mal tò.

Un mèstre pagès que sé
Voldria per no essé pòbre
Sèbre de picapedré
Sense aprendre de manòbra;
Per no veurersé dins s'òbra
A ses òrdres d'un fadrí.
«Mirau, diu, lo qu'han de dí
Tots ets altres companeros
Si me vèuen tan modést.»
—¿Y à n'aquest
Que li trobau l'amo'n Péra?
—¿Estufera!
Aquest cerca fé carrera
Sense estudi que'l molést.

Un altre, de rès entén
Y de tot, de tot vòl sèbre;
Y p'es trajo que té es pèbre
Vòl coneixa si es couent.
Y fa es grave, y fa es valent,
Y si vos tròba s'estira,
Acluca els uys y vos mira
Còm una persona estèrna
Amb lentes de similò.
—¿Y en axò
Que li direm l'amo'n Péra?
—¿Estufera!
Fatxa exacta y vertadera
De mosson de Manacò.

Un altre es tan cègo y nèci
Qu'es dona tracto de pòbre,
Y té que li basta y sobra.
Tot heu mira amb gran desprèci
Còm es sàbis de la Grèci.
No vòl vestí ni menjá
Y si beu, beu dins sa má
Y fa còses ses més rares
Per passá per hòmo llést.
—¿Y à n'aquest
Que li direu l'amo'n Péra?
—¿Estufera!
Ja es patí gròssa ceguèra
Volé un viure tan funést.

Y en fin tants que perque ténen
Un lloquet ahont caure mòrts.
De qualsevòl còsa enténen
Y son més cègos que tòrts;

Y si un d'ells en gran esfòrs
Arriba à fé qualque llufa
S'estira, s'infla, s'estufa;
Y tant estufat se pòsa
Que rebenta fènt un trò.
—¿Y d'axò
Ne té culpa, l'amo'n Péra,
S'Estufera
Qu'avuy en dia es quimera
De molta de gènt de prò.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Diuen qu'à n'es *Bolleti Oficial* de aquesta Província núm. 2223, (que sortí dia 12 de Matx d'enguañy) s'Ajuntament de Palma hey publicá ses condicions baix de ses quals se subastava sa *Conservació, reparació y nòva construcció* de pèsses indispensables à ses bombes, grifons, etc., etc., de ses fonts y pous públichs d'aquesta Ciutat. Y tot axò es cèrt.

Y diuen que moltes de ses bombes y demés arreus de ses nòstres cistèrnes públiques se tròban espenades, molts de dies seguits, sent axí que s'article octau de dites condicions expressa qu'es obligació de s'empressari recompondrèl *dins el terme de 24 hòres*, etc. Y axò es tan veritat còm lo anteriorment expressat.

Señó President de sa Comissió d'aygos: per encárrech d'alguns veynats que ni d'hivèrn y tot pòden beure aygo abastament, li encarregam que procur posá remey à lo que'n ténga y ley agra-hirán tots es pòbres que no ténen cistèrna pròpia, y s'han de valè de ses públiques. Y mirse que ley demanam amb bona devoció y amb tota cortesia. Dispens sa molestia, y en quesvuya siguem bons, ja heu sab, *mániga y dispònguiga*.

Es dia 13 de Novembre ja es passat y no es estada la Fí del Mon encara, còm heu havian profetisat alguns periòdichs.

Deyan qu'es principi d'es mes havia de comensá à plòure cada dia fins es tretze qu'havia d'essé s'esclafit gròs; y còm que la Providència per dexá més al descubèrt ets embustersos ha fèt apòsta de dexá caure tins dies que parexian de primavera.

Ets ignorants mos hem de riure des falsos profetes qu'avuy en dia abundan qu'es un portento.

Es número de metges qu'existeix en l'actualidad en tot es globo, es do 189 mil, d'els quals sòls 11,000 enriqueixen sa *literatura mèdica*.

Ets Estats-Units es es país que majó número de metges conta, ò sia 65,000; després vé Inglaterra y ses séues colo-

nies, 35,000; Alemania y Austria, 32 mil; Fransa, 22,000; Italia, 10,000; España, 5,000; diferents nacions, 17,000.

Es qui tengués sa curiositat de reuní tot lo que s'ha escrit sobre sa medicina, formaria una Biblioteca de més de 120,000 volúmens, sense comprendrehi es folletos y Memòries.

Ets Estats-Units es es país ahont més s'escriu sobre medicines, motiu p'el cual passen de 2,800 es metges autors d'òbres; després vé Fransa que conta amb 2,600; Alemania y Austria amb 2,300; Inglaterra amb 2,000, y España que sòls conta amb 300 metges autors d'òbres.

A Vitòria, una Ciutat d'Espana, fan un pou qu'es es pou més fondo del mon y encara no han trobat gens d'aygo. Té ja 5 mil y 222 pams; y per axò no se desaniman y continúan foradant.

No crech qu'à Mallorca tenguessen tanta constancia.

Es ví ordinari d'enguañy per fòra Mallorca el vènen de vint y sèt sòus es més dolent fins à trenta quatre es milló. Axí mateix en pagan à vuyt pessetes, des que son assegurats, però es prèu més corrent es es de sis pessetes y mitja. Sa causa es que sa cohita de Fransa es dolenta enguañy.

COVERBOS.

Un andritxòl molt mentidé s'en anava amb un fíy séu de Ciutat à Andraitx y p'es camí va encontrá un amich que li demaná:

—¿D'hont veniu Sent Juan?

—De Ciutat.

—Y ¿qu'hey ha de nou?

—Còsa gròssa.

—¿Còm es ara?

—¿Còm es ara? que s'es pégat foch à la má.

—¿Que vòl dí foch à la má?

—Sí, homo, sí.

—No'u crech.

—Ydò es ben vè.

Es qui preguntava se girá à s'atlòt y li digué:

—¿Qu'es vè lo que diu tonpare.

—No'u he vist; però pens que deu essé vè perqu'he anat à sa Pescatería à comprá alatxa y he vist que tot es peix tenia ses espines socorrades.

Un altre dia es mateix andritxòl y es séu fíy s'en anavan també de Ciutat à Andraitx y encontràren un altre amich qui preguntá à n'es véy:

—¿D'hont veniu Sent Juan?

—De Ciutat.

—¿Y qu' hey ha de nou?
 —Còsa gròssa.
 —¿Còm es ara?
 —¿Còm es ara? que tots ets ases qu' hey havia vuy en es mercat s' en han pujats al Cèl.
 —¡Ca...! no 'u crech.
 —Ydò es ben vè.
 —¡Tomeu! qu' es vè lo que diu tonpare.

—No 'u sé, però pens que sí, perque jò he passat per allà y tot eran bastos y aubardans qui queyan, y dèu essè perque 'n el Cèl no los deuen havè volguts ensellats y deuen havè tirat s' ensellament à baix.

A un homo molt afectat d'alsà es colzo y què casi sèmpre duya sa monèya; un dia qu' estava un poch clà, l' agafàren dos amichs sèus y l' escortàren à que dexàs aquest vici, y à que fés vòt de no tornà beure, y éll los entimà aquesta:

Fas vòt d' adorà sa tassa
 Y anà de pampol rodar,
 Fas vòt de sèmpre està gat
 Y beure més si s' espassa.

Dos carbonés feyan carbó dins una garriga y menjavan tots dos d' una òlla; pero es pá cada un el menjava des sèu, y en fè sopes escaldades les feyan un dia d' es pá d' un y s' altre dia d' es de s' altre.

Un dia un d' élls s' en anà à fè ses sopes y quant tengué s' òlla à n' es foch cridà es company, y li digué:

—¡Juan! ¡Juan! ¿de quin pá ténch de fè sopes.

Y es company li contestà:

—No t' enténch per 'mor des vènt.... però félas des téu.

Dos señós encontràren un atlòt que pasturava un bòu, y li demanaren:

—Atlòt, ¿qui ha fèt aqueix bòu?

—Mumpare.

—Que no, que va essè una vaca, (diguèren es señós.)

—No señó, (digué s' atlòt,) sa vaca no 'l va fè bòu, sinó qu' el va fè vadell, de vadell va tornà brau, y quant va essè brau mumpare el picà y el va fè bòu.

En tèmps qu' ets homos duyan barret un pagès se confessà de que n' havia robat un.

Es confés li digué que no 'l podia absoldre si no 'l restituía.

—Però, pare, (digué es pagès,) ¿y si jò heu digués à n' es barreté y encara n' estás content?

—En aquest cás no importa restituirlo.

Es pagès s' en anà à n' es barreté, comensà à trià barrets, y triant, triant,

s' en amagà un, y prenguentnè un altre amb sa mà se girà à n' es mèstre, y li digué:

—¿Qu' en voleu d' aquest barret?

—Quinze doblés.

—Es massa cá, y m' heu de llevà qualque còsa; perque jò som parroquià, y l' any passat ja vos vatx pendre un barret, vuy que vos ne prenc un altre, y si mo feys barret cad' any vos ne prendé un; ¿que no estau content?

—Sí, y perque 'l me preniu cad' any el vos don per un reyal.

Y contan qu' es pagès per cumplí sa promesa cad' any anava à comprarli un barret y n' hi robava un altre y d' aquesta manera enganava es barreté y es confés.

Un atlòt s' en anà à confessà y es confés li preguntà:

—¿Sabs ses Obres de Misericòrdia?

—Sí señó, que la sé, éll monpare hey va fé feyna devés tres mesos y jò li duya es berenà. ¡Vees còm no l' he de sèbre à s' obra de la Misericòrdia!

Una señora molt llengaruda va preguntà à un missè:

—Però, hòmo, ¿se pòt sèbre perque se pòsan vostès aquestes falde llargues en es tribunals?

—Señora, (respongué éll que ja la conexia) es que 'n cèrtes ocasions hem de conversà tant còm una dòna.

ANUNCI.

Es primé tom de **L' IGNORANCIA**, que conté 80 números, se ven à 5 pessetes cada exemplà, à s' Administració d' aquest setmanari, Cadena de Cort, 11. En romanen poch.

També mateix s' hi trobarán ses Comedies amb mallorquí escrites per los señós Peña y Ferrá, à mitja pesseta cada una.

ADVERTENCIA.

Haventse quexat alguns suscriptors de que no reben es números amb sa puntualitat que correspon, los repetim que desde dia primé de Jané d' enguany, es verdadé punt de suscripció es à **San Rogé de sa Cadena de Cort**, conforme vá anunciat al davant de sa primera plana; y que no perem respondre à ses reclamacions des qui no están assentats en aquesta llista.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Derrera ses riayes vénen ses plo-
 rayes.

SEMBLANSES.—1. En que té maneta.
 2. En que sòl teni sèdes.
 3. En que té llistes.

TRIANGUL.—Solar-Sòla-Sòl-Sò-S.

PROBLEMA.—5 reals y cuartillo.

ENDEVINAYA.—Un forné.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—Un Bergant y sa sèua dòna.

Una no mès.—Un Habitant des Sòl.

GEROGLIFICH.

K inoc It s I

Iq Ic s I : una C

NOMAR.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es frares à ses unses?
2. ¿Y s' Academia de Bellas Arts à s' admósfera?
3. ¿Y una fotografia à La Sala?
4. ¿Y es corté de Sant Pere à n' es vapor María?

QUATRE SACRISTANS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....

Ompli aquest pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que jò som; sa 2.ª, lo que dich qu' he fèt quant he acabat sa feyna; sa 3.ª, lo que fa es sastre; sa 4.ª, lo que jò fas; sa 5.ª, dues lletres que repetides es lo que diuen es nins à cèrt animal; y sa 6.ª una lletra.

J. S.

PREGUNTES.

1. ¿Per qu' es que quant vé Nadal à n' es Convent de Llummajó no fan betlèm?
2. ¿Quina carrera es sa més brillant?
3. ¿Per qu' es qu' estimavan tant es doblés en tèmps primé?

UN ESTODIANT.

FUGA DE VOCALS.

M.R. Q.. D.. T. M.R.

S.

ENDEVINAYA.

T' hi has vist

Y t' hi vorás,

No hey ets entrat

Ni hey entrarás.

EL TIO CLÉS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som pius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Tio Clés.—Convé que vaja à Poètica còm desitja Arhó, perque prest arrib à fè sa retxa un poquet més amunt qu' aquesta vegada.

Còll Badocat.—Hem rebut lo que mos envia. Un Estudiant.—Bè va. No desmay, però procur qu' estiga en caràcte p' es periòdic.

Un Alfarné.—Prest hey anirà lo sèu.

19 NOVEMBRE DE 1881

Estampa d' En Pere J. Gelabert.